

hed i dette modbydelige Erhverv, og op gennem en lang Trinrække til dem, som kun have et enkelt Fejltrin at opvise, en saadan Graduation, at hvad man tror passer paa det ene Tilfælde, passer aldeles ikke paa det andet, og naar da Lovgivningen, saaledes som særlig den danske Lovgivning, med tilsyneladende streng Retfærdighed, men i Virkeligheden med en ganske upraktisk logisk Konsekvens griber ind paa disse Omraader, griber ind med brutal Haand, hvor den allerfineste, sarteste Berøring allerede vilde komme til at gøre Ulykker, saa er det, man kommer til en Ordning, som tilsyneladende kan være rigtig, men i Virkeligheden aldeles ikke passer for Masser af Tilfælde, og det gælder saa meget mere, naar vi huske paa, at det, medens man maaske den Gang, man oprindelig udtænkte dette System, kunde sige, at Kvindens Stilling enten var den, at hun var Husmoder eller Datter i Huset eller Tjenestepige, saa er det saaledes, at Kvinden i vort Samfund deltager i Livsgerningen paa en Mængde andre forskellige Omraader, særlig i Hovedstaden og de større Byer, men ogsaa udenfor, og vi maa huske paa, at Systemet i Virkeligheden hviler paa at underkaste — til Bedste for den indskrevne, man kunde sige den autoriserede Prostitution — hele den ugiftede Del af Kvindekønnet Politiets Vilkaarlighed. Thi det maa ikke glemmes, det er Situationen, saaledes som den er. Tager man dette i Betragtning, vil man deri se en Aarsag til, at Systemet moralsk og humant har slaaet Klik. Med Hensyn til det sanitære ligger en Del af Aarsagerne ogsaa paa et lignende Felt, nemlig deri, at man tror at kunne begrænse som en bestemt afsondret Provins de Kvinder, som ernære sig af Prostitution, men saa vide jo dog alle, som kende lidt til Forholdene i de store Byer, at det virkelige Land er 10 eller 20 Gange saa stort; man tror, man passer paa Smittekilderne derved, at man passer paa de 400, 500 eller 600 — der er til enhver Tid her i Kjøbenhavn næppe stort mere end 400, som praktisk udøve Erhvervet — men saa er der maaske 4000 eller 10,000, som udøve det, men uden Kontrol, og som i Virkeligheden slet ikke blive underkastede noget sanitært Tilsyn, og allerede derfor mener jeg, at man med Grund kan spørge: Er der Mening i, at man af sanitære Grunde opretholder et System, som kun kommer til at træffe $\frac{1}{10}$ af dem, der i Virkeligheden er Tale om. Hvis man i den Henseende vil henviser til, hvad der staaer i Sædeligheds-

kommissionens Betænkning og navnlig den 3dje. Politiinspektørs Udtalelse, derom, vil jeg sige, at disse Udtalelser ere selvfølgelig ganske fejlagtige og ganske vildledende. Hvis nogen vil tage dem op, skal jeg dokumentere det nærmere. Men ogsaa af en anden Grund maatte Systemet sanitært slaa Klik. Der er en enkelt Ting, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) i saa Henseende med Rette fremhævede, men jeg tror endda ikke, han kom helt til Bunds i Forholdet. Der var i dette Aarhundredes Begyndelse, da dette System oprindelig blev etableret, ganske fejlagtige Meninger om disse Sygdomme. Man troede, det, man kaldte de veneriske Sygdomme, var en og samme Sygdom. Man skilte først en ud derfra og derefter en til. Man mener nu at vide, at der er tre Sygdomme, og maaske man endda for en af Sygdommenes Vedkommende vil komme til en yderligere Opløsning. Men naar man ved noget nærmere Besked med disse Sygdomme, vil man se allerede af denne Grund, at hvad man oprindelig havde beregnet paa den alvorligste af disse Sygdomme, passer aldeles ikke paa de andre, og navnlig ikke paa den mest udbredte og individuelt set for det enkelte Menneskes Vedkommende mindst farlige Sygdom, og det vil sikkert den højtærede Justitsminister give mig Ret i. Jeg formoder, han har beskæftiget sig med denne Side af Sagen og søgt Oplysning hos dem, der have med denne Kontrol at gøre, og der vil han meget hurtigt være kommen paa det rene med, at lige over for den tredje af disse Sygdomme, Gonorrhæen, er Kontrollen fuldstændig betydningsløs, den har saa godt som aldeles intet at sige, det erkendes af ærlige, samvittighedsfulde Læger, som udøve denne Kontrol, at selv om de gøre deres bedste, ere de ingenlunde sikre paa at træffe alle Smitte tilfældene, men jeg siger igen: naar det er Tilfældet, hvorfor da opretholde Systemet? For saa vidt er Opgaven for Forslagsstillerne let. Der, hvor det forekommer mig at begynde at blive vanskeligt, er, hvis man retter det Spørgsmaal til os: Ja, hvorfor, mine Herrer Forslagsstillere, da ikke kaste alt det over Bord, kaste et hvilket som helst Tilsyn med Prostitutionen, en hvilken som helst Lovbestemmelse paa dette Omraade over Bord, hvorfor ikke nøjes med ganske simpelt at rasere Loven af 10de April 1874, Straffelovens § 180 og Bestemmelserne i Loven af 4de Februar 1871, som give Tilladelse til at indføre Bestemmelser om Prostitutionen i Købstædernes Vedtægter,